

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 617/2025-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Erikom Štepánkom, Ladislava Hudeca 15326/2A, Banská Bystrica, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-14C/119/2014, Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 7Co/150/2021 a 7Co/100/2025 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo/59/2024 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-14C/119/2014 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/150/2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Krajskému súdu v Bratislave **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/100/2025 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie **3 000 eur**, z ktorého jej **je** Mestský Bratislava IV **povinný** zaplatiť **2 000 eur** a Krajský súd v Bratislave **je povinný** zaplatiť **1 000 eur** do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.
5. Náhradu trov konania pred ústavným súdom sťažovateľke **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 617/2024-32 z 23. októbra 2025 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie [§ 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenú mu 31. augusta 2025, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-14C/119/2014 (ďalej aj „prvoinštančné konanie“), pôvodne vedenom pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14C/119/2014, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 7Co/150/2021 a 7Co/100/2025 (ďalej aj „odvolacie konanie“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo/59/2024 (ďalej aj „dovolacie konanie“, spolu ďalej aj „napadnuté konania“). Tiež žiada prikázať krajskému súdu v odvolacom konaní sp. zn. 7Co/100/2025 konať bez zbytočných prietáhov a priznať sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie 11 000 eur (konkrétne žiadala od mestského súdu 7 000 eur, od krajského súdu 2 000 eur a od najvyššieho súdu taktiež 2 000 eur) a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu stroho koncipovanej ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľka 26. júna 2014 podala na okresnom súde proti žalovanej Petit Press, a. s., žalobu na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy 20 000 eur, ktorá jej vznikla v dôsledku konania žalovanej. Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania, sťažovateľka uvádza, že okresný súd v jej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 14C/119/2014 z 25. júna 2021 tak, že sťažovateľke priznal náhradu nemajetkovej ujmy 12 000 eur, vo zvyšku žalobu zamietol a zaviazal žalovanú na náhradu trov konania v rozsahu 20 %. Sťažovateľka podala 13. júla 2021 proti výroku III rozsudku súdu prvej inštancie (nárok na náhradu trov konania) odvolanie, žalovaná podala odvolanie 9. júla 2021 proti výroku I a III rozsudku. O podaných odvolaniach strán sporu krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 7Co/150/2021 z 28. júna 2023, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III tak, že sťažovateľke priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, v zostávajúcej odvolaním napadnutej časti rozsudok potvrdil a sťažovateľke priznal aj náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná 25. septembra 2023 podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Cdo/59/2024 z 29. mája 2025 tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 7Co/150/2021 z 28. júna 2023 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka zdôrazňuje, že v jej veci nie je právoplatne rozhodnuté po viac ako 11 rokoch od podania žaloby (v bode 6 ústavnej sťažnosti nesprávne uvádza dátum podania žaloby 21. máj 2018, pozn.). Citujúc judikatúru ústavného súdu, k problematike zbytočných prietáhov sťažovateľka uvádza, že žalovaná jej svojím konaním spôsobila ujmu, keď v rozpore s platnou legislatívou a etickými pravidlami novinárov zverejnila meno, priezvisko, fotografiu sťažovateľky a fotografiu jej obydli. Postupom všeobecných súdov označených v záhlaví tohto nálezu došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Nárok na priznanie finančného zadostučinenia odôvodňuje závažnosťou vzniknutej ujmy, ktorá je daná neadekvátnou dĺžkou súdneho konania a neefektívne vykonávaných úkonov (tieto bližšie nešpecifikuje, pozn.).

III.

Vyjadrenie mestského súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

4. Mestský súd, ktorý v dôsledku súdnej mapy prevzal vec od 1. júna 2023, vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/590/2025 zo 14. októbra 2025 k obsahu ústavnej sťažnosti, o ktoré ho požiadal ústavný súd ešte vo fáze predbežného prerokovania (§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde), predkladajúc podrobnú chronológiu procesných úkonov v podstatnej časti uviedol, že spor sa začal na okresnom súde podaním žaloby žalobkyne na poštovú prepravu 26. júna 2014. Vo veci samej bolo po prvýkrát rozhodnuté 25. júna 2021 rozsudkom č. k. 14C 119/2014-319. Po podaní odvolania oboma procesnými stranami a po vykonaní procesných úkonov s odvolaním spojených bol spis 20. decembra 2021 predložený krajskému súdu. Odvolací súd rozhodol 28. júna 2023 rozsudkom č. k. 7Co/150/2021-496. Rozsudok krajského súdu napadla dovolaním žalovaná 25. septembra 2023 a po vykonaní príslušných procesných úkonov spojených s podaním dovolania bol spis 17. januára 2024 predložený najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu. Následne bol vrátený späť 2. apríla 2024 bez rozhodnutia a opätovne predložený dovolaciemu súdu 24. apríla 2024. Dovolací súd rozhodol uznesením sp. zn. 4Cdo/59/2024 z 29. mája 2025. Dňa 30. júla 2025 bol spis predložený opätovne odvolaciemu súdu, kde sa toho času nachádza. Z chronológie procesných úkonov súdu je možné zistiť, v ktorých obdobiach súd konal a v ktorých obdobiach došlo k prietahom v konaní. V priebehu sporu sťažovateľka podala sťažnosť na okresnom súde pre prietahy v konaní (upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti sp. zn. 1Spr/288/2018 z 27. júna 2018). Vyhodnotenie dôvodnosti podanej ústavnej sťažnosti a s tým spojeného prípadného vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky mestský súd ponechal na posúdení ústavného súdu.

4.1. Po prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie mestský súd v písomnom podaní sp. zn. 1SprV/590/2025 zo 6. novembra 2025 zotrval na svojom pôvodnom vyjadrení.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Krajský súd vo vyjadrení sp. zn. 1SprV/269/2025 z 9. septembra 2025, pripájajúc stanovisko zákonnej sudkyne, uviedol, že spis mu bol predložený 20. decembra 2021, bol vedený pod sp. zn. 7Co/150/2021 a v ten istý deň bol pridelený Mgr. Adele Unčovskej ako referujúcej sudkyňi. V súčasnosti je vec rozhodnutá. Odvolací súd rozhodol rozsudkom č. k. 7Co/150/2021-496 z 28. júna 2023. Vo veci nebolo rozhodnuté skôr výlučne z objektívnych dôvodov, i keď treba uviesť, že celková dĺžka tohto súdneho konania v trvaní jeden a pol roka nie je s ohľadom na doterajšiu judikatúru a rozhodovaciu činnosť súdov považovaná za neprimerane dlhú, spojenú so sankčnými následkami v podobe finančnej satisfakcie. Vec sťažovateľky vedená pod sp. zn. 7Co/100/2025 bude po vrátení spisu z mestského súdu (ktorý si predmetný spis v súčasnosti zapožičal kvôli spracovaniu vyjadrenia k ústavnej sťažnosti) pripravená na naštudovanie s predpokladaným termínom skončenia do konca roku 2025. Čo sa týka opätovného nápadu veci krajskému súdu po zrušení jeho rozsudku dovolacím súdom, ktorý zastáva iný právny názor na rozhodnutú vec, krajský súd sa v čase nápadu ústavnej sťažnosti na ústavný súd 31. augusta 2025 prietahov nedopúšťal, keďže vec mu napadla 30. júla 2025. Pri posudzovaní miery poškodenia ústavného práva sťažovateľky by mal ústavný súd na uvedené prihliadnuť a ústavnú sťažnosť

vo vzťahu k postupu krajského súdu nepovažovať za dôvodnú, predovšetkým s poukazom na priznanie žiadanej finančnej satisfakcie.

5.1. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie krajský súd doplnil svoje pôvodné vyjadrenie písomným podaním sp. zn. 1SprV/269/2025 zo 6. novembra 2025 a uviedol, že predsedníčka senátu určila termín na prejednanie a rozhodnutie veci sťažovateľky na 10. december 2025.

III.3. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

6. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení sp. zn. KP 3/2025-342, Cpj 210/2025 z 8. septembra 2025 pripojil vyjadrenie sudcu spravodajcu, ktorý uviedol, že spis bol prvýkrát predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní žalovanej obchodnej spoločnosti Petit Press, a.s., Bratislava, IČO 35 790 253, 17. januára 2024, vec zapísaná pod sp. zn. 4Cdo/6/2024. Keďže vykonaným šetrením v súdnom spise zistil, že žalovaná podala dovolanie (založené v spise na č. 1. 532 a nasl.) prostredníctvom Advokátskej kancelárie Paul Q, s. r. o., avšak k tomuto podaniu sa nenachádzala kompletná elektronická doručka zahŕňajúca potvrdenie o odoslaní podania a výsledok informatívneho overenia podpisov a pečatí (KEP), spis bez vydania rozhodnutia o dovolaní žalovanej 27. marca 2024 vrátil s podrobnou inštrukciou pre prvoinštančný mestský súd, pretože neboli splnené podmienky na predloženie spisu najvyššiemu súdu. Po odstránení uvedených nedostatkov bol spis mestským súdom opätovne predložený na rozhodnutie najvyššiemu súdu 24. apríla 2024 a vec bola zapísaná pod novou sp. zn. 4Cdo/59/2024. Najvyšší súd v lehote 13 mesiacov (a päť dní) od opätovného predloženia veci uznesením sp. zn. 4Cdo/59/2024 o podanom dovolaní žalovanej proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7Co/150/2021 z 28. júna 2023 rozhodol 29. mája 2025. Pre procesné pochybenia odvolacieho súdu zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol expedovaný mestskému súdu 12. júna 2025. Sudca spravodajca v súvislosti s namietanou dĺžkou konania na najvyššom súde vyslovil ľútosť nad skutočnosťou, že nedošlo k rozhodnutiu o podanom dovolaní v ešte skoršej lehote, uvedomujúc si, že súd a konajúci sudca nielen hmotnoprávne, ale aj procesnoprávne zabezpečením efektívneho a rozumného postupu budujú svoju dôveryhodnosť a autoritu, ktorá je dôležitá aj z celospoločenského hľadiska. Zodpovednosť súdu viesť konanie efektívne a hospodárne považuje za mimoriadne dôležité. Súčasne na ospravedlnenie menších prieťahov v konaní dodal, že povinnosťou senátu 4Cdo bolo prioritne prejsť a rozhodnúť veci, ktoré mu napadli pred 24. aprílom 2024 a rovnako veci vyžadujúce prednostné vybavenie podľa čl. XX ods. 1 rozvrhu práce.

6.1. Najvyšší súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie písomným podaním sp. zn. KP 3/2025-342, Cpj 210/2025 z 5. novembra 2025 zotrval v plnej miere na svojom pôvodnom stanovisku.

7. Ústavný súd nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľku na podanie repliky k vyjadreniam súdov uvedených v záhlaví tohto nálezu, keďže ich obsah nevedol k pochybnostiam o potrebe vyhovieť ústavnej sťažnosti v jej esenciálnej podstate (porušenie označeného práva).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov, doložených príloh a obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

9. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov spočíva v konštatovaní nečinnosti súdov všetkých troch inšancií, v ktorých postupe vzhliada existenciu zbytočných prietáhov.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

12. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

14. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že predmet konania možno zaradiť medzi bežnú agendu všeobecných súdov. Vec nevykazuje znaky právnej ani faktickej zložitosti, táto nebola indikovaná ani zo strany konajúcich súdov. Nenáročnosť veci potvrdzuje aj to, že súd prvej inštalácie dokázal dospieť k rozhodnutiu po prejednaní veci celkom na troch pojednávaniach.

15. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľky je potrebné uviesť, že do istej miery prispela k dĺžke prvoinštančného konania, keď hneď na jeho začiatku podala žalobný návrh bez zaplatenia súdneho poplatku, následne žiadala o predĺženie lehoty na vyjadrenie (č. 1. 59 súdneho spisu) aj o nariadenie pojednávania s odstupom viac ako štyroch mesiacov z dôvodu nemožnosti zabezpečiť prítomnosť ňou navrhovaného svedka (č. 1. 238 – 240 súdneho spisu).

16. K postupu všeobecných súdov v napadnutom konaní ústavný súd analyzoval vedenie predmetného súdneho sporu na každej inštalácii samostatne a uvádza nasledujúce závery:

IV.1. K postupu okresného súdu v napadnutom konaní:

17. Okresný súd (príslušný na konanie do 31. mája 2023) po doručení žaloby 30. júna 2014 postupoval spočiatku plynule a jednotlivé procesné úkony realizoval v primeraných lehotách. Po doručovaní žalobného návrhu žalovanému (23. septembra 2014) bola sťažovateľka vyzvaná na úhradu súdneho poplatku (č. 1. 14 súdneho spisu). Po doručení vyjadrenia žalovaného k žalobe 10. februára 2015 (č. 1. 21 – 55 súdneho spisu) okresný súd ostal bezdôvodne nečinný po dobu viac ako troch rokov. Od 1. júna 2018 okresný súd obnovil plynulosť konania a jeho úkony smerovali k prejednaniu veci na prvom pojednávaní 5. februára 2019, keď určil sporovým stranám lehotu na uzavretie zmluvy do 1. apríla 2019. Keďže k uzavretiu zmluvy nedošlo, vec bola postupne prejedaná na troch pojednávaniach (19. apríla 2019, 9. októbra 2019, 26. mája 2021). Hoci konkrétne termíny jednotlivých pojednávaní boli určované súdom vždy v primeraných časových intervaloch, opakovane boli zrušené a odročené (z dôvodov na strane sťažovateľky 10. júla 2019, z dôvodov na strane zákonného sudcu 29. mája 2019, 26. novembra 2019, z dôvodu objektívnej prekážky COVID-19 10. novembra 2020, 24. februára 2021, pozn.), čo významne prispelo k dĺžke vedenia prvoinštančného konania. Okresný súd vo veci sťažovateľky naposledy meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 14C 119/2014-319 z 25. júna 2021. Pokiaľ ide o procesné úkony vykonávané súdom prvej inštancie v nadväznosti na podané odvolania sporových strán (odvolanie podané sťažovateľkou 13. júla 2021, žalovanou 7. júla 2021), tieto boli vykonávané plynule a súdny spis bol predložený krajskému súdu 20. decembra 2021 (č. 1. 484 súdneho spisu). Pochybenie a určitú mieru nesústredenosti možno vytknúť aj mestskému súdu (príslušnému na konanie od 1. júna 2023) pri predložení súdneho spisu dovolaciemu súdu 17. januára 2024, ktorý mu bol vrátený ako predčasne predložený 27. marca 2024 (k tomu bližšie bod 6 odôvodnenia tohto nálezu).

18. Možno uzavrieť, že s ohľadom na už konštatované obdobie absolútnej nečinnosti okresného súdu a v ďalšej fáze jeho neefektívnosťou v súvislosti s podaným mimoriadnym opravným prostriedkom žalovanej postup mestského súdu (predtým okresného súdu) nenaplnil požiadavku rýchlosti a plynulosti konania, čím došlo k porušeniu sťažovateľkou namietaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (bod 1 výroku nálezu).

IV.2. K postupu krajského súdu v napadnutom konaní:

19. Krajský súd rozhodoval ako súd druhej inštancie v dvoch samostatných odvolacích konaniach. Prvé konanie o odvolaní oboch sporových strán proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 14C/119/2014 z 25. júna 2021 bolo vedené pod sp. zn. 7Co/150/2021. Krajský súd o podaných opravných prostriedkoch rozhodol rozsudkom č. k. 7Co/150/2021-496 z 28. júna 2023. Prvé odvolacie konanie (súdny spis bol dovolaciemu súdu predložený 20. decembra 2021) trvalo 18 mesiacov, čo možno považovať za akceptovateľnú dobu, berúc do úvahy samotný charakter odvolacieho súdu, ako aj časový rámec, ktorý odvolací súd potrebuje na oboznámenie sa s obsahom súdneho spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania a vyjadreniami strán sporu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutočnosť, ak odvolací súd navonok nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaoberá (pozri aj III. ÚS 106/2018). Na tomto mieste je však nutné konštatovať nesústredený postup krajského súdu, keďže právoplatný rozsudok (napadnutý dovolaním žalovanej) bol následne uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/59/2024 z 29. mája 2025 zrušený a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie.

20. Ústavný súd poukazuje na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jej veci rozhodol (m. m. III. ÚS 446/2018).

21. Po vrátení veci najvyšším súdom vedie aktuálne krajský súd v poradí druhej odvolacieho konanie pod sp. zn. 7Co/100/2025. Súdny spis bol krajskému súdu predložený 30. júla 2025 a termín prejednávania a rozhodnutia veci je určený na 10. december 2025. Dĺžka rozhodovania krajského súdu v poradí druhom odvolacom konaní je zatiaľ primeraná. V konkrétnom prípade sťažovateľky ide o opakovane predloženú vec, v ktorej bol vyjadrený záväzný právny názor najvyššieho súdu v kasačnom rozhodnutí (uznesenie sp. zn. 4Cdo/59/2024 z 29. mája 2025). Ústavný súd uzatvára, že krajský súd, reflektujúc závery nadriadeného súdu, venuje veci zvýšenú pozornosť a smeruje k dosiahnutiu konečného rozhodnutia v primeranom čase. Nemožno však opomenúť skutočnosť, že z dôvodu opätovného rozhodovania krajského súdu v dôsledku kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu sa celková dĺžka konania predĺžila o dva a pol roka. Aj keď krajský súd rozhodoval o odvolaní v dvoch samostatných odvolacích konaniach, ústavný súd tieto s ohľadom na ich trvanie a nesústredený postup súdu posudzoval jednotne ako celok. V danej súvislosti Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) opakovane judikoval, že súd má posudzovať dĺžku konania ako celok, nie preskúmať jednotlivé fázy konania (napr. rozsudok *Bubláková proti Slovenskej republike* z 15. 2. 2011, rozsudok *Čičmanec proti Slovenskej republike* z 28. 6. 2016 a iné). Na tomto mieste dáva ústavný súd do pozornosti aj rešpektovanie § 390 CSP a z neho vyplývajúcu zásadu „1 x dosť“, v zmysle ktorej je daná zákonná povinnosť krajského súdu postupovať dôsledne podľa tohto ustanovenia bez možnosti akýchkoľvek úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť (k tomu aj I. ÚS 227/2018).

22. Komplexným vyhodnotením priebehu odvolacieho konania možno uzavrieť, že v napadnutom konaní nesústredeným postupom krajského súdu došlo k neprimeraným prietahom, čím bolo zasiahnuté do ústavne zaručeného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (výrok 1 tohto nálezu).

IV.3. K postupu najvyššieho súdu v napadnutom konaní:

23. Najvyšší súd rozhodoval o dovolaní žalovanej po opätovnom predložení súdneho spisu mestským súdom od 24. apríla 2024. Uznesením sp. zn. 4Cdo/59/2024 z 29. mája 2025 pre procesné pochybenia zrušil dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 7Co/150/202-496 z 28. júna 2023 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dĺžka dovolacieho konania predstavovala niečo viac ako 13 mesiacov, čo je z pohľadu ústavného súdu akceptovateľná doba. Súdny spis bol expedovaný mestskému súdu 12. júna 2025. Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na to, že dovolací súd preskúmava rozhodnutie odvolacieho súdu na základe podaného dovolania v intenciách dovolacích dôvodov a robí tak na základe skutočností, ktoré boli zistené a preukázané v celom súdnom konaní, čo znamená, že svoj prieskum zameriava aj na konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Z uvedeného teda priamo vyplýva zvýšená faktická a časová náročnosť. Ako podstatné k dovolaciemu konaniu treba uviesť aj to, že primárnou úlohou najvyššieho súdu ako najvyššej súdnej autority v krajine (spolu s Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky a ústavným súdom, ktorý však z hľadiska jeho postavenia stojí mimo sústavy

všeobecných súdov) pri rozhodovaní o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku je v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP legitímne očakávanie každého, že jeho vec bude rozhodnutá v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd v hierarchii všeobecných súdov, by malo vyplývať, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že aj časový rámec, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania [k tomu I. ÚS 203/2021 (ZNaU 82/2021)].

24. Okrem uvedeného ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky smerujúca proti postupu najvyššieho súdu mu bola predložená v čase (31. augusta 2025), keď tento viac ako dva mesiace so súdnym spisom nedisponoval, a teda k porušovaniu práv sťažovateľky nemohlo ani dochádzať. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (II. ÚS 287/2021).

25. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti stabilne prezentuje názor, podľa ktorého základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje ochranu len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu doručená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade najvyšším súdom, pozn.) trvalo alebo ešte pretrváva.

26. Ústavný súd vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu uzatvára, že porušenie sťažovateľkou namietaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nevzhliadol, a preto v danej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

27. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu nie je vec sťažovateľky právoplatne skončená (k tomu bližšie bod 5.1. a 20 odôvodnenia tohto nálezu), ústavný súd formuloval krajskému súdu, v ktorého rozhodovacej sfére sa vec v súčasnosti nachádza, príkaz konať [čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde] (bod 2 výroku tohto nálezu).

28. V zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie, ktoré si uplatnila v sume 11 000 eur, považujúc túto sumu za spravodlivú vzhľadom závažnosť utrpenej ujmy, celkovú dĺžku súdneho konania a neefektívne vykonávané úkony.

29. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení, cieľom ktorého je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018), ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti v súlade s judikatúrou EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti

prípade. Ústavný súd nepovažoval sťažovateľkou požadovanú výšku finančného zadost'učinenia za primeranú a na tomto mieste pripomína, že priznané finančné zadost'učinenie nie je kompenzáciou za možný neúspech v konaní pred všeobecným súdom, ale len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou.

30. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, priebeh napadnutého konania vedeného na všetkých inštanciách všeobecných súdov, predmet a hodnotu sporu, časový moment podania ústavnej sťažnosti, správanie sťažovateľky, ako aj rozsah práva sťažovateľky, ktoré bolo porušené, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia sťažovateľke 3 000 eur, na ktoré zaviazal oba súdy, a to mestský súd vo výške 2 000 eur a krajský súd vo výške 1 000 eur (výrok 3 tohto nálezu), a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhovel (výrok 4 tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

31. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

32. Keďže zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesoch (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie) a ústavný súd disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 357/2021, I. ÚS 418/2022), rozhodol, že sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nepriznáva (bod 5 výroku tohto nálezu). Ústavný súd pritom zohľadnil kvalitatívnu stránku predloženej ústavnej sťažnosti obsahovo koncipovanej v značnej miere len s poukazom na celkovú dĺžku trvania súdneho sporu, s viacerými formálnymi chybami v časti argumentácie i v jej petite, ako aj skutočnosť, že sťažovateľka nebola úspešná v celom rozsahu svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu